

i haant et vidneskafst Beviis for, hvorledes de ærede Herrer Militaire domme om deres Stilling. — Det kan ikke gaae an, at vi saaledes ville prøve paa at gjøre denne Sag til noget ganske Andet end det, der rammer alle tilsvarende Embedsmænd. Det kan ikke hjælpe, at man siger, at vi ville komme til at savne buelige Mænd i disse Embeder; vi ville saalibt komme til at savne dem; at tværtimod Lovforslaget, naar det bliver Lov, som det er vedtaget ved 2den Behandling, vil være en stor Præmie for alle unge Mænd til at søge denne Vej. Der gives ikke i dette Land i Gjennemsnit nogen som helst Erhvervsgeer, der giver et saadant Udbytte som dette, hvor først Embedslønnen er en høiere Gjennemsnitsindtægt; end der i Almindelighed erhverves i de forskjellige Embedselskaber, taget i det Hele, og som dernæst giver Sikkerhed for Pension, i Tilfælde af Alder og Svaghed, for den Vedkommende selv og endvidere for Kone og Børn; Pensionsberettigelsen maa man ikke glemme; den forøger Gagen betydeligt, men det vil man oversee tillige med alt det Andet. Det er smukt og hæderligt at være paa rede Haand til at give bort; men vi maae huske paa, at der er et langt Løb, der skal gives til Mange. Naar et æret Medlem har syntes at tvivle om, at jeg sætter Priis paa, at vi have — ikke en dygtig Embedsmand, thi det er ingen Stand — men dygtige Embedsmænd, saa skal jeg udtale, at der er Ingen, der kan ønske det mere end jeg; men jeg siger, at den høie Betaling kan ikke skaffe det. Man kan ikke sige, at de lavere lønnede Embedsmænd have vist sig upaalidelige, medens de høiere lønnede have været arbeidsomme, udholdende, nidkjære og paalidelige Mænd; det lader sig ikke godt gjøre. Der har maaffee blandt de lavere lønnede været lidet paalidelige Embedsmænd, men det har vist sig, at der blandt de høiest lønnede ogsaa har været meget lidet paalidelige, for ikke at sige noget Værre. Dette ligger for Dagens Lys, saa at Alt, hvad der i denne Retning er anføret, er Argumenter, der ikke ere holdbare.

Jeg skal ikke bruge Tiden længere ud; jeg skal kun sige, at, hoormegret det end vil være

mig hjært at bringe denne Sag til Ende, skulle vi ikke, efter min Overbeviisning, af den Grund kjøbe en i den Retning maadelig Fremtid; og det vil det være, naar vi lade os drive frem paa den Maade, som det her er forsøgt, ved at argumentere fra, at her foreligger en nyttig og god Reform, nemlig den, at Justitsbetjentene komme paa fast Løn; man erkjender, at der er store Mangler ved Sportellønningen, men vi have dog hørt, at hvor det vilde være rigtigt og hensigtsmæssigt at afflasse Sportlerne, kunne vi ikke gjøre det af Hensyn til Embedsmændene; vi have ligeledes hørt, at man ikke kan komme til at reggere godt, fordi vi have en slet Rønningssforfatning, men vi behøve ikke at frygte for, at Ministerne de, som i Tiden vilde følge paa hverandre — tør vedblive at nægte Reformaten; det er en Trufsel, som ikke betyder noget; og jeg havde nær sagt, at lige overfor denne Trufsel skal man allerminst vilge tilbage, for ikke derved at aabenbare en Svaghed, som vil gjøre, at man ibelig paa den Maade vil drive os i et Meusehul. Lad Reformen, om saa skal være, nu kun falde; lad os see, om den kan og vil falde; om man overhovedet tænker paa fremdeles at lade den ligge. Den vil nok holdes gaende, den vil blive ved at føres frem; gaaer den ikke igjennem i Nar, sidder man Naret igjennem og vridder Hænderne, bekymret for, hvorledes man skal bære sig ad for at fortsætte Tilstanden, da man ikke i Flidantsloven og ikke i Rønningssloven har Midlerne dertil. Jeg er overbeviist om, at falder denne Lov, see vi et andet Lovforslag om samme Gjenstand ad Nare, og at Ministeriet endnu mere end vi trænge til, at Reformaten føres frem, fordi Regeringen maa føle, at den ikke kan blive staende overfor en saa erkjendt uheldig Sag, som denne er. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at mange af de ærede Medlemmer, naar de tale om Embedsmændene, udtale sig, som om det var de nuværende i Embederne ansatte Embedsmænd, som denne Løn skal paatvinges. De faae det ikke anderledes; de kunne holde den Anseelse vedlige for Embedet, saalænge de ere i det, og den, der kommer efter dem, kan lade være at kræve den høie Anseelse og handle